

Arrest

nr. 160 540 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Tirana en bent u Albanees staatsburger. In 1994 of 1995 vermoordde de echtgenoot van uw tante T.(...) K.(...), R.(...) B.(...), zijn echtgenote. Het zou een ongeluk geweest zijn waardoor R.(...) niet werd gestraft voor de dood van zijn echtgenote. Uw grootvader, L.(...) K.(...), kwam in gesprekken met de familie B.(...) overeen dat jullie familie geen bloedwraak zou uitspreken zolang uw familie het dochtertje van T.(...) en R.(...) mocht blijven bezoeken. Na enkele jaren zette R.(...) die ontmoetingen echter stop. Uw familie deed enige tijd niets, totdat uw oom L.(...) in 1999 of 2000 R.(...) vermoordde. L.(...) vluchtte het land uit, maar toen hij in 2002 naar Albanië terugkeerde, werd hij door de politie opgepakt en uiteindelijk tot 10 jaar celstraf veroordeeld. Aanvankelijk reageerde de familie B.(...) niet op de moord, maar na een tijdje kwamen ze zelf, of zonden ze kennissen, om uw familie te bedreigen. Uw familie ondernam geen

verzoeningspogingen. Uit schrik voor de bedreigingen trokken uw grootouders en uw oom en tantes, met uitzondering van uw oom P.(...) en uw moeder, naar het Verenigd Koninkrijk. Tot 2010 hadden jullie echter geen zwaarwichtige problemen in Albanië en kon u normaal naar school gaan. Familieleden van u, onder meer uw broer E.(...), kwamen wel af en toe B.(...)'s op straat tegen, maar verder dan enkele beledigingen en enkele wrijvingen kwam het niet. In augustus 2010 kwam L.(...) echter vrij. Bij zijn vrijlating maakten de B.(...)'s duidelijk dat ze hem wilden vermoorden en dat, indien ze hem niet zouden kunnen vatten, ze zijn familieleden zouden aanpakken. In datzelfde jaar vertrok uw broer E.(...) naar het Verenigd Koninkrijk, waar hem uiteindelijk in beroep in december 2011 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Op 28 of 29 oktober 2010 werd uw oom P.(...) vermoord. U gaat ervan uit dat dit door de familie B.(...) was. Aangezien de B.(...)'s L.(...) nog steeds niet hadden kunnen vatten, meenden ze dat het gevloeide bloed van R.(...) B.(...) nog steeds niet gewroken was en gaven ze aan dat ze uw familie bleven viseren. Sindsdien beseften jullie echt dat jullie in gevaar waren en sloten jullie zich op. U bleef wel naar school gaan tot september of oktober 2011. Toen verhuisden uw ouders, uw broer D.(...) en uw zus D.(...) naar een klein dorpje nabij Kukës. Omdat u dat geen leven vond, besloot u niet mee te gaan en verbleef u afwisselend in Tirana, Kukës en Durrës bij familie en kennissen. Tot januari 2012 ging u nog af en toe naar school. In 2012 probeerde u uiteindelijk zelf ook naar Engeland te gaan. U verbleef hiervoor een week in België, twee of drie weken in Frankrijk en enkele dagen in Italië. U vroeg er geen asiel aan en toen het u niet lukte het Verenigd Koninkrijk te bereiken, keerde u terug naar Albanië. De volgende jaren zou u nog verschillende keren proberen het Verenigd Koninkrijk te bereiken via Macedonië, Kosovo en Griekenland, maar dit mislukte telkens. U wilde niet in Albanië blijven omdat u zich niet veilig voelde en niet altijd op de vlucht wilde zijn. Bovendien kon u niet op de bescherming van de autoriteiten rekenen omdat deze corrupt zijn en de familie B.(...) kennissen heeft bij de politie. De mensen bij wie u logeerde regelden een vals Italiaans paspoort voor u. U verliet Albanië op 28 augustus 2015. U reisde met de bus over Oostenrijk en Duitsland tot in Brussel. Daar nam u het vliegtuig tot in London, waar uw vals paspoort aan het licht kwam. U werd onmiddellijk terug naar België gestuurd, waar u werd overgebracht naar het gesloten asielen centrum in Merksplas. Op 3 september 2015 vroeg u in België asiel aan. In het kader van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 17 januari 2012; een kopie van een attest van uw gezinssamenstelling, uitgereikt op 16 oktober 2014; een kopie van uw geboortecertificaat, uitgereikt op 5 oktober 2007; uw valse Italiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 14 oktober 2013; kopieën van verschillende identiteitsdocumenten van familieleden in het Verenigd Koninkrijk; en een verslag van First-tier Tribunal, Immigration and Asylum Chamber in Birmingham in verband met de asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk van uw broer E.(...) D.(...) en uw tante J.(...) K.(...), waaruit blijkt dat aan uw broer E.(...) de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat de asielinstantie van mening was dat hij in een bloedvete met twee families, met name de B.(...)'s en de H.(...)'s, verwickeld was. Hierin werd op 14 oktober 2015 een weigeringsbeslissing genomen, voornamelijk omdat u de ernst van uw vrees niet aannemelijk had gemaakt en omdat u evenmin aannemelijk had gemaakt dat er voor u omwille van uw beweerdde problemen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. U tekende geen beroep aan, maar op 6 november 2015 vroeg u een tweede maal asiel aan. U herhaalde uitsluitend uw vrees ten aanzien van de familie B.(...) omwille van de bloedvete. Aangezien u geen nieuwe elementen aangebracht had, werd deze asielaanvraag op 24 november 2015 aanvankelijk niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. Aangezien u in beroep het bovenvermelde verslag van het First-tier Tribunal wederom neergelegd had, meende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondanks dat dit rapport reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd neergelegd, dat dit een nieuw element betrof dat aan een onderzoek moest onderworpen worden. De door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing werd dan ook vernietigd, waardoor het Commissariaat-generaal uiteindelijk uw asielaanvraag alsnog in overweging nam. U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelt dat uw familie naar aanleiding van de moord door R.(...) B.(...) op uw tante in 1994 of 1995 en de daaropvolgende weigering enkele jaren later van R.(...) om hun dochter aan jullie familie te laten zien, in bloedwraak (gjakmarrja) verkeert met de familie B.(...). Uw oom L.(...) vermoordde R.(...). Na zijn vrijlating in augustus 2010 werd de situatie echt ernstig – uw oom P.(...) werd in november 2010 vermoord hetgeen echter niet als een genoegdoening voor het gevloeide bloed werd beschouwd – en dienden jullie opgesloten te leven.

Er dient evenwel gewezen te worden op een aantal elementen die de ernst van de door u beweerdde vrees slachtoffer te worden in een bloedwraak ondermijnen. Vooreerst is het opmerkelijk dat u in 2012

voor ongeveer een maand in Europa was, waar u een week in België, enkele weken in Frankrijk en enkele dagen in Italië verbleef, maar evenwel naliel in één van die landen asiel aan te vragen. Integendeel, u keerde, nadat uw geld op was, vrijwillig terug naar Albanië (CGVS 1e AA, p. 3; 2e AA, p. 7-8). Uw verklaring dat u naar het Verenigd Koninkrijk op weg was, is niet afdoende voor uw nalaten asiel aan te vragen (CGVS 1e AA, p. 3). Dit is evenwel een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het loutere feit dat u ondanks uw beweerde vrees in Albanië door de B.(...)'s gedood te zullen worden ervoor opteerde naar Albanië terug te keren in plaats van een asielaanvraag in België, Frankrijk of Italië in te dienen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees in Albanië gedood te zullen worden aanzienlijk. Deze bevinding wordt nog bijkomend bevestigd doordat u ook in 2015 aanvankelijk geen asiel in België aanvroeg omdat u per se naar het Verenigd Koninkrijk wilde omdat uw familie daar is. Pas toen het Verenigd Koninkrijk u naar België terugstuurde, zette u de stap om asiel aan te vragen (CGVS 1e AA, p. 11-12).

Voorts blijkt uit niets dat jullie in het kader van de bloedvete opgesloten moesten leven. U erkende voor de vrijlating van uw oom L.(...) niet opgesloten te hebben geleefd. Ook nadien, toen de bloedwraakdreiging volgens u in ernst toenam, bleef u normaal naar school gaan tot september of oktober 2011 en ging u tot januari 2012 af en toe naar school (CGVS 2e AA, p. 10-12). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zich sinds 2011 regelmatig verplaatste tussen Tirana, Durrës en Kukës (CGVS 1e AA, p. 3, 11). Dit patroon herhaalde zich na uw terugkeer naar Albanië in 2012 (CGVS 1e AA, p. 4). U ging ook foto's laten maken voor uw paspoort (CGVS 1e AA, p. 7). Tussen 2012 en 2015 heeft u nog verschillende keren een poging ondernomen om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. U ging hiervoor naar Macedonië, Kosovo en Griekenland (CGVS, p. 11). Uw veelvuldige verplaatsingen in het binnenland en naar het buitenland stroken evenwel niet met de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) die stelt dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen (vanaf 16 jaar) zich verplicht voelen zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood.

Verder is het uitermate bevreemdend dat u de actoren van uw vrees niet kent. U verklaarde dat het de broers van R.(...) zijn die wraak willen nemen, maar u weet niet om hoeveel broers het gaat, noch kent u hun namen. U heeft geen idee van de familieleden van R.(...) (CGVS 1e AA, p. 15-16; CGVS 2e AA, p. 12-13).

Tot slot stroken uw verklaringen geenszins met de inhoud van het door u neergelegde verslag van het First-tier Tribunal, d.d. 1 december 2011, waarin de redenen waarom het tribunaal oordeelde aan uw tante J.(...) K.(...) en uw broer E.(...) D.(...) de vluchtelingenstatus te moeten toekennen toegelicht worden. Daar waar uit dit verslag afgeleid kan worden dat J.(...) K.(...) en E.(...) D.(...) beweerden in een dubbele bloedvete verwickeld te zijn – jullie waren **niet alleen in een bloedvete met de B.(...)'s** verwickeld, maar sinds de moord op J.(...)'s en E.(...)s familielid N.(...)K.(...) **ook met de H.(...)-clan** – (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 31; 34; 45; 47; 55) en daar waar **de Britse asielinstanties uit de moord op N.(...) K.(...) afleidden dat uw broer E.(...)D.(...) ook in de bloedvetes werd gevisieerd** (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 56), blijkt uit uw verklaringen **dat u zelfs niet eens de naam N.(...)K.(...) herkende**. Toen u gevraagd werd om alle moorden in het kader van uw bloedvete op te sommen, noemde u slechts drie moorden: uw tante T.(...), haar echtgenoot R.(...) en oom P.(...) (CGVS 2e AA, p. 5; p. 9). U verklaarde uitdrukkelijk dat u **enkel met de familie B.(...) in een bloedvete** was verwickeld (CGVS 2e AA, p. 2). Daarnaast is het in het licht van uw bewering dat niemand van uw familie zich voor augustus 2010 moest opsluiten – het gevaar op bloedwraak werd immers pas ernstig na de vrijlating van oom L.(...) – (CGVS 2e AA, p. 4) hoogst opmerkelijk dat uw tante J.(...)voor de Britse asielinstanties beweerde dat ze voor haar komst naar het Verenigd Koninkrijk voortdurend moest schuilen uit vrees voor de tegenpartij (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 42). Voorts blijkt uit uw verklaring duidelijk dat er sinds de moord op R.(...) door uw familie geen verzoeningspogingen werden ondernomen (CGVS 2e AA, p. 8). Nochtans verklaarden uw familieleden aan de Britse asielinstanties het tegendeel. Ze beweerden onder meer dat er in 2002 en 2004 vruchteloze verzoeningspogingen werden ondernomen (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 39). Overigens kan er in dit verband aangestipt worden dat, hoewel de Britse asielinstanties waarde hechtten aan de verklaringen van Gjin Marku (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 51; 53; 55), uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, aangezien onomstotelijk aangetoond werd dat Gjin Marku corrupt is, de bewijswaarde van de door hem verstrekte informatie en/of attesten erg minimaal is.

Er kan volledigheidshalve op gewezen worden dat de houding van uw tante en uw broer slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de houding van potentiële slachtoffers van een bloedvete. Uit hun facebookaccounts blijkt immers duidelijk hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk, en meer bepaald in Londen, hetgeen u ook erkende. Toen uw broer E.(...) in het Verenigd Koninkrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend, blijkt uit zijn facebookaccount duidelijk de hierbij door hem gevoelde vreugde naar aanleiding van de hem toegekende verblijfsstatus. Nochtans voelen bloedwrekers zich niet aan de Albanese staatsgrenzen gebonden, hetgeen u ook erkende (CGVS 2e AA, p. 9-10). Het loutere feit dat uw in het Verenigd Koninkrijk verblijvende familieleden zo openlijk communiceren over hun verblijf aldaar, zelfs al werd hen de vluchtelingenstatus toegekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde vrees in een bloedwraak verwickeld te zijn.

Alle bovenstaande elementen ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid en/of de ernst van uw vrees het slachtoffer te worden in een bloedwraak.

Zelfs al had u dit aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in verband met uw vrees voor wraak door de leden van de familie B.(...) nooit heeft gericht tot uw autoriteiten. U verklaarde dit niet te hebben willen doen omdat de politie in Albanië corrupt is en de familie B.(...) gefavoriseerd wordt doordat ze een kennis hebben bij de politie. Dit leidt u af uit het feit dat er nooit iemand werd opgepakt voor de moord op uw oom P.(...) (CGVS 1e AA, p. 17-18; CGVS 2e AA, p. 8). Dit is evenwel louter hypothetisch en kan geenszins als een afdoende uitleg beschouwd worden. Zo kan u niet zeggen wie die kennis dan wel is die de familie B.(...) bij de politie zou hebben (CGVS 1e AA, p. 17; CGVS 2e AA, p. 14). Het feit dat er nooit een dader voor de moord op uw oom P.(...), waarvoor u overigens geen overtuigende bewijzen aanbracht, werd opgepakt, kan overigens aan diverse andere factoren te wijten zijn (gebrek aan bewijzen, gebrek aan getuigen e.d.m.). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat, indien u uw problemen niet bij de bevoegde autoriteiten aangeeft, ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet kunnen optreden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, blijkt uit de informatie bovendien dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling staan niet ter discussie. De valse Italiaanse identiteitskaart toont louter aan dat u onder een valse identiteit trachtte het Verenigd Koninkrijk binnen te reizen, niets meer. De kopieën van verschillende identiteitsdocumenten van familieleden in het Verenigd Koninkrijk en het verslag van de First-tier Tribunal, Immigration and Asylum Chambre in Birmingham hebben betrekking op de asielprocedures en het verblijfsrecht van uw familieleden in het Verenigd Koninkrijk. Het feit dat uw familieleden in het Verenigd Koninkrijk het statuut van erkend vluchteling hebben gekregen op grond van dezelfde bloedwraakzaak doet geen afbreuk aan de weigering die ten aanzien van u genomen wordt. Iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld, temeer daar de Britse erkenningsbeslissing reeds van 2011 dateert. Het aan het in het kader van uw tweede asielaanvraag opgestelde verzoekschrift van uw advocate waarin ook een internetartikel over de lijst van veilige landen werd opgenomen doet geen enkele afbreuk aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverzoek en de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad vaststellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hem de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel

48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet kan worden toegekend. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…).Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U stelt dat uw familie naar aanleiding van de moord door R.(...) B.(...)op uw tante in 1994 of 1995 en de daaropvolgende weigering enkele jaren later van R.(...)om hun dochter aan jullie familie te laten zien, in bloedwraak (gjakmarrja) verkeert met de familie B.(...). Uw oom L.(...) vermoordde R.(...). Na zijn vrijlating in augustus 2010 werd de situatie echt ernstig – uw oom P.(...) werd in november 2010 vermoord hetgeen echter niet als een genoegdoening voor het gevloeiende bloed werd beschouwd – en dienden jullie opgesloten te leven.

Er dient evenwel gewezen te worden op een aantal elementen die de ernst van de door u beweerde vrees slachtoffer te worden in een bloedwraak ondermijnen. Vooreerst is het opmerkelijk dat u in 2012 voor ongeveer een maand in Europa was, waar u een week in België, enkele weken in Frankrijk en enkele dagen in Italië verbleef, maar evenwel naliet in één van die landen asiel aan te vragen. Integendeel, u keerde, nadat uw geld op was, vrijwillig terug naar Albanië (CGVS 1e AA, p. 3; 2e AA, p. 7-8). Uw verklaring dat u naar het Verenigd Koninkrijk op weg was, is niet afdoende voor uw nalaten asiel aan te vragen (CGVS 1e AA, p. 3). Dit is evenwel een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het loutere feit dat u ondanks uw beweerde vrees in Albanië door de B.(...)'s gedood te zullen worden ervoor opteerde naar Albanië terug te keren in plaats van een asielaanvraag in België, Frankrijk of Italië in te dienen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees in Albanië gedood te zullen worden aanzienlijk. Deze bevinding wordt nog bijkomend bevestigd doordat u ook in 2015 aanvankelijk geen asiel in België aanvroeg omdat u per se naar het Verenigd Koninkrijk wilde omdat uw familie daar is. Pas toen het Verenigd Koninkrijk u naar België terugstuurde, zette u de stap om asiel aan te vragen (CGVS 1e AA, p. 11-12).

Voorts blijkt uit niets dat jullie in het kader van de bloedvete opgesloten moesten leven. U erkende voor de vrijlating van uw oom L.(...) niet opgesloten te hebben geleefd. Ook nadien, toen de bloedwraakdreiging volgens u in ernst toenam, bleef u normaal naar school gaan tot september of oktober 2011 en ging u tot januari 2012 af en toe naar school (CGVS 2e AA, p. 10-12). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zich sinds 2011 regelmatig verplaatste tussen Tirana, Durrës en Kukës (CGVS 1e AA, p. 3, 11). Dit patroon herhaalde zich na uw terugkeer naar Albanië in 2012 (CGVS 1e AA, p. 4). U ging ook foto's laten maken voor uw paspoort (CGVS 1e AA, p. 7). Tussen 2012 en 2015 heeft u nog verschillende keren een poging ondernomen om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. U ging hiervoor naar Macedonië, Kosovo en Griekenland (CGVS, p. 11). Uw veelvuldige verplaatsingen in het binnenland en naar het buitenland stroken evenwel niet met de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) die stelt dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen (vanaf 16 jaar) zich verplicht voelen zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood.

Verder is het uitermate bevreemdend dat u de actoren van uw vrees niet kent. U verklaarde dat het de broers van R.(...) zijn die wraak willen nemen, maar u weet niet om hoeveel broers het gaat, noch kent u hun namen. U heeft geen idee van de familieleden van R.(...) (CGVS 1e AA, p. 15-16; CGVS 2e AA, p. 12-13). Tot slot stroken uw verklaringen geenszins met de inhoud van het door u neergelegde verslag van het First-tier Tribunal, d.d. 1 december 2011, waarin de redenen waarom het tribunaal oordeelde aan uw tante J.(...)K.(...) en uw broer E.(...) D.(...) de vluchtelingenstatus te moeten toekennen toegelicht worden. Daar waar uit dit verslag afgeleid kan worden dat J.(...) K.(...) en E.(...) D.(...) beweerden in een dubbele bloedvete verwickeld te zijn – jullie waren niet alleen in een bloedvete met de B.(...)'s verwickeld, maar sinds de moord op J.(...)'s en E.(...)'s familielid N.(...) K.(...) ook met de H.(...)-clan – (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 31; 34; 45; 47; 55) en daar waar de Britse asielinstanties uit de moord op N.(...)K.(...)afleidden dat uw broer E.(...) D.(...)ook in de bloedvetes werd gevisieerd (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 56), blijkt uit uw verklaringen dat u zelfs niet eens de naam N.(...) K.(...) herkende. Toen u gevraagd werd om alle moorden in het kader van uw bloedvete op te sommen, noemde u slechts drie moorden: uw tante T.(...), haar echtgenoot R.(...)en oom P.(...) (CGVS 2e AA, p. 5; p. 9). U verklaarde uitdrukkelijk dat u enkel met de familie B.(...) in een bloedvete was verwickeld (CGVS 2e AA, p. 2). Daarnaast is het in het licht van uw bewering dat niemand van uw familie zich voor augustus 2010 moest opsluiten – het gevaar op bloedwraak werd immers pas ernstig na de vrijlating van oom L.(...) – (CGVS 2e AA, p. 4) hoogst opmerkelijk dat uw tante J.(...) voor de Britse

asielinstanties beweerde dat ze voor haar komst naar het Verenigd Koninkrijk voortdurend moest schuilen uit vrees voor de tegenpartij (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 42). Voorts blijkt uit uw verklaring duidelijk dat er sinds de moord op R.(...) door uw familie geen verzoeningspogingen werden ondernomen (CGVS 2e AA, p. 8).

Nochtans verklaarden uw familieleden aan de Britse asielinstanties het tegendeel. Ze beweerden onder meer dat er in 2002 en 2004 vruchteloze verzoeningspogingen werden ondernomen (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 39). Overigens kan er in dit verband aangestipt worden dat, hoewel de Britse asielinstanties waarde hechtten aan de verklaringen van Gjin Marku (verslag First-tier Tribunal met nummers AA/09574/2011 en AA/10149/2011, nr. 51; 53; 55), uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, aangezien onomstotelijk aangetoond werd dat Gjin Marku corrupt is, de bewijswaarde van de door hem verstrekte informatie en/of attesten erg minimaal is.

Er kan volledigheidshalve op gewezen worden dat de houding van uw tante en uw broer slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de houding van potentiële slachtoffers van een bloedvete. Uit hun facebookaccounts blijkt immers duidelijk hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk, en meer bepaald in Londen, hetgeen u ook erkende. Toen uw broer E.(...) in het Verenigd Koninkrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend, blijkt uit zijn facebookaccount duidelijk de hierbij door hem gevoelde vreugde naar aanleiding van de hem toegekende verblijfsstatus. Nochtans voelen bloedwrekers zich niet aan de Albanese staatsgrenzen gebonden, hetgeen u ook erkende (CGVS 2e AA, p. 9-10). Het loutere feit dat uw in het Verenigd Koninkrijk verblijvende familieleden zo openlijk communiceren over hun verblijf aldaar, zelfs al werd hen de vluchtelingenstatus toegekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde vrees in een bloedwraak verwickeld te zijn.

Alle bovenstaande elementen ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid en/of de ernst van uw vrees het slachtoffer te worden in een bloedwraak.

Zelfs al had u dit aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in verband met uw vrees voor wraak door de leden van de familie B.(...nooit heeft gericht tot uw autoriteiten. U verklaarde dit niet te hebben willen doen omdat de politie in Albanië corrupt is en de familie B.(...) gefavoriseerd wordt doordat ze een kennis hebben bij de politie. Dit leidt u af uit het feit dat er nooit iemand werd opgepakt voor de moord op uw oom P.(...) (CGVS 1e AA, p. 17-18; CGVS 2e AA, p. 8). Dit is evenwel louter hypothetisch en kan geenszins als een afdoende uitleg beschouwd worden. Zo kan u niet zeggen wie die kennis dan wel is die de familie B.(...) bij de politie zou hebben (CGVS 1e AA, p. 17; CGVS 2e AA, p. 14). Het feit dat er nooit een dader voor de moord op uw oom P.(...), waarvoor u overigens geen overtuigende bewijzen aanbracht, werd opgepakt, kan overigens aan diverse andere factoren te wijten zijn (gebrek aan bewijzen, gebrek aan getuigen e.d.m.). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat, indien u uw problemen niet bij de bevoegde autoriteiten aangeeft, ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet kunnen optreden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, blijkt uit de informatie bovendien dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta

voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling staan niet ter discussie. De valse Italiaanse identiteitskaart toont louter aan dat u onder een valse identiteit trachtte het Verenigd Koninkrijk binnen te reizen, niets meer. De kopieën van verschillende identiteitsdocumenten van familieleden in het Verenigd Koninkrijk en het verslag van de First-tier Tribunal, Immigration and Asylum Chambre in Birmingham hebben betrekking op de asielprocedures en het verblijfsrecht van uw familieleden in het Verenigd Koninkrijk. Het feit dat uw familieleden in het Verenigd Koninkrijk het statuut van erkend vluchteling hebben gekregen op grond van dezelfde bloedwraakzaak doet geen afbreuk aan de weigering die ten aanzien van u genomen wordt. Iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld, temeer daar de Britse erkenningsbeslissing reeds van 2011 dateert. Het aan het in het kader van uw tweede asielaanvraag opgestelde verzoekschrift van uw advocate waarin ook een internetartikel over de lijst van veilige landen werd opgenomen doet geen enkele afbreuk aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverzoek en de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker geeft, waar wordt gesteld dat hij niet aantoonde dat er geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan, aan dat er reeds verschillende personen in zijn familie werden vermoord ten gevolge van de bloedwraak met de familie B. en dat andere familieleden uit angst Albanië hebben verlaten en asiel hebben verkregen in het Verenigd Koninkrijk om deze redenen. Met een dergelijk betoog toont verzoeker niet aan dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij zich in verband met zijn vrees voor wraak door de leden van de familie B. nooit heeft gericht tot de autoriteiten. Verzoeker verklaarde dit niet te hebben willen doen omdat de politie in Albanië corrupt is en de familie B. gefavoriseerd wordt doordat ze een kennis hebben bij de politie. Dit leidde hij af uit het feit dat er nooit iemand werd opgepakt voor de moord op zijn oom P. (gehoorverslag CGVS van 6 oktober 2015, p. 17-18) hetgeen louter hypothetisch is en geenszins als een afdoende uitleg kan beschouwd worden. Zo kan verzoeker immers niet zeggen wie die kennis dan wel is die de familie B. bij de politie zou hebben (gehoorverslag CGVS van 6 oktober 2015, p. 17-18; gehoorverslag CGVS van 18 december 2015, p. 14). Het feit dat er nooit een dader voor de moord op zijn oom P. werd opgepakt, kan overigens aan diverse andere factoren te wijten zijn (gebrek aan bewijzen, gebrek aan getuigen en dergelijke meer). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat, indien verzoeker zijn problemen niet bij de bevoegde autoriteiten aangeeft, ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet kunnen optreden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. Gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier bieden de Albanese autoriteiten in geval van eventuele

(veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming en nemen zij maatregelen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker weerlegt geenszins de vaststellingen dat uit niets blijkt dat zij in het kader van de bloedvete opgesloten moesten leven en dat verzoeker de actoren van zijn vrees niet kent. Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

In de bestreden beslissing werd er overigens “volledigheidshalve” op gewezen dat de houding van verzoekers tante en zijn broer moeilijk in overeenstemming te brengen is met de houding van potentiële slachtoffers van een bloedvete. Uit hun facebookaccounts blijkt immers duidelijk hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk, en meer bepaald in Londen, hetgeen verzoeker ook erkende. Toen verzoekers broer E. in het Verenigd Koninkrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend, blijkt uit zijn facebookaccount duidelijk de hierbij door hem gevoelde vreugde naar aanleiding van de hem toegekende verblijfsstatus. Nochtans voelen bloedwrekers zich niet aan de Albanese staatsgrenzen gebonden, hetgeen verzoeker ook erkende (gehoorverslag CGVS van 18 december 2015, p. 9-10). Het loutere feit dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk verblijvende familieleden zo openlijk communiceren over hun verblijf aldaar, zelfs al werd hen de vluchtelingenstatus toegekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde vrees in een bloedwraak verwickeld te zijn. Het argument dat het doen en laten van derden niet aan hem kan worden toegeschreven weerlegt noch verschoont de gedane vaststellingen. Ook al heeft verzoeker zijn locatie zelf niet vermeld op facebook of recente berichten geplaatst die naar zijn locatie zouden kunnen verwijzen, toch doet een dergelijke handelwijze van zijn familie afbreuk aan de bewering te zijn betrokken in een bloedvete, waarvan verzoeker aangeeft hierin eveneens betrokken te zijn. Het feit dat er voor Albanezen een visumplicht geldt voor het Verenigd Koninkrijk en dat de B.'s niet zomaar naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen reizen, kan bezwaarlijk gezien worden als voldoende bescherming voor een familie waarmee men in een bloedwraak is verwickeld. Er zijn overigens geen aanwijzingen waaruit blijkt dat de B.'s niet aan een dergelijk visum zouden kunnen komen of een andere oplossing bedenken teneinde alsnog wraak te nemen in het Verenigd Koninkrijk. Hetzelfde argument kan bovendien niet worden aangewend ter verschoning van de vaststelling dat hij in 2012 naliel in België, Frankrijk en Italië asiel aan te vragen, aangezien verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij nadat zijn geld op was vrijwillig terugkeerde naar Albanië (gehoorverslag CGVS van 6 oktober 2015, p. 3; gehoorverslag CGVS van 18 december 2015, p. 7-8).

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn verklaringen geenszins stroken met de inhoud van het door hem neergelegde verslag van het First-tier Tribunal, d.d. 1 december 2011, tracht verzoeker een verklaring te geven voor de vaststelling dat hij daar waar de Britse asielinstanties uit de moord op N.K. afleidde dat zijn broer E. ook in de bloedvetes werd geïnvolveerd, zelfs niet eens de naam N.K. herkende. Verzoeker wijst op de omvang van zijn familie en op het gegeven dat hij ten tijde van de moord op N.K. reeds op de vlucht was en vanaf dat moment nog slechts sporadische contacten had. Verzoeker verklaarde echter dat hij in Albanië naar school bleef gaan tot september of oktober 2011 en dat hij nadat zijn ouders naar een klein dorp nabij Kukës verhuisden hij afwisselend in Tirana, Kukës en en Durrës bij familie en kennissen verbleef en Albanië pas in 2012 verliet en nadien zelfs nog terugkeerde naar Albanië (gehoorverslag CGVS van 18 december 2015, p. 7-8; gehoorverslag CGVS van 6 oktober 2015, p. 3-5). Het is in deze omstandigheden dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker de naam van N.K. niet onmiddellijk herkent, noch weet dat zijn familie in een tweede bloedwraak is betrokken. Dat hij deze naam niet onmiddellijk zou hebben herkend gelet op de omvang van zijn familie kan dan ook bezwaarlijk volstaan ter verschoning van zijn onwetendheid.

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die afkomstig zouden zijn van het “*Committee of Nationwide Reconciliation*”, dat gespecialiseerd is in onderzoek en minnelijke schikkingen van bloedvetes in Albanië, kunnen evenmin een andere licht werpen op verzoekers verklaringen.

De Raad stelt vast dat deze stukken in eerste instantie niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling met toepassing van artikel 8 PR RvV.

Volledig ten overvloede wordt dan ook opgemerkt dat het louter fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijken ze afkomstig van de heer Gjini Marku, werkzaam bij het “*Committee of Nationwide Reconciliation*”. Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat onomstotelijk werd aangetoond dat Gjini Marku corrupt is, waardoor de door hem verstrekte informatie objectieve bewijswaarde ontbeert.

De verwijzing naar het gegeven dat bloedwraak in Albanië niet onbekend is, dat Tom Waes er nog een reportage over maakte in "reizen Waes" volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Het argument dat Albanië eind november 2014 door de Raad van State van de lijst van "veilige landen" werd geschrapt wegens het fenomeen van bloedwraak waarmee de Raad van State erkent dat de overheidsinstanties in Albanië onvoldoende bescherming aan hun onderdanen kunnen bieden in dit verband, volstaat evenmin. Verzoeker baseert zich dienaangaande immers op een krantenartikel waarin gesteld wordt dat de Raad van State Albanië van de lijst heeft geschrapt omdat het land behoorde tot de top tien landen met het hoogst aantal erkenningen als vluchteling en dat Albanezen hier vaak bescherming krijgen omwille van bloedwraak hetgeen volgens de Raad van State nog steeds actueel is. Uit het feit dat Albanië al dan niet op de lijst van veilige landen voorkomt, kan niet worden afgeleid dat de overheidsinstanties in Albanië onvoldoende bescherming aan hun onderdanen kunnen bieden, noch kan het verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aantonen.

Waar verzoeker opmerkt dat het Verenigd Koninkrijk de familie van verzoeker asiel heeft toegekend omwille van bloedwraak en het merkwaardig is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anders oordeelt, moet worden benadrukt dat verzoeker geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De stukkenbundel die verzoeker aan het verzoekschrift voegt met hierin nog een aantal beslissingen en arresten genomen en gewezen in het kader van verzoekers asielprocedures, verschillende identiteitsdocumenten van verzoekers broer en familieleden die asiel kregen in het Verenigd Koninkrijk, geboorteakten van verzoeker en enkele familieleden en een attest van gezinssamenstelling zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hem de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormeld artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF